

MEHNEM

ÚPLNĚ INÝ PRÍBEH

*Kto nič nemá,
nič nestratí*

TKK

AHNNEM

ÚPLNE
INÝ PRÍBEH

Preložila Jana Melichárková

IKAR

Stefan Ahnhem
EN HELT ANNAN HISTORIA

Copyright © Stefan Ahnhem 2022
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © 2024 Jana Melichárková
Cover design © Nils Olsson, oink.se
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9272-7

Keď zákon už viac nie je na tvojej strane. Keď sa ktokoľvek môže beztrestne k tebe vlámať, predať či spáliť to, čo bývalo voľakedy tvoje. Keď všetko, čo si vybudoval, mizne, kúsok po kúsku, vrstva po vrstve, na holú kožu, a je preč, kým nezostane nič. Keď si presvedčený, že to už nemôže byť horšie, uvedomíš si, že teraz nastáva to skutočné zneužívanie.

Poníženie, rozklad, vymývanie mozgu.

Keď už nie si tým, kým si voľakedy býval, a už ani nie si schopný spomenúť si na to. Keď sa z teba stalo zviera. Nič.

Vtedy si najnebezpečnejší.

Máj 2012

ODLOMENÚ ŠPIČKU NOŽA mala schovanú v ľavej náušnici. Našla ju v piesku medzi útesmi, kde sa na vlnách pohojďával preplnený gumový čln. Prenikla ňou cez pokožku na vnútornej strane stehna. Dostatočne hlboko, aby sa krv predrala von. Aby sa tej značky nikdy nezbavila.

Bolesť jej neprekážala. Akokoľvek tvrdo pritlačila, akokoľvek hlboko nechala špičku zaboriť sa, nič sa nedalo porovnať s tými ostatnými vecami.

Potom začala ryť.

Oblúk za každú jednu zmenu dopravného prostriedku a smeru cesty. Z nákladného auta na loď. Z kontajnera do pivnice, pričom niektoré boli uložené tak hlboko, že na slnečné lúče sa dalo pozeráť len so zatvorenými očami. Kruh za každé zneužitie a znásilnenie. Čiara za každú spolusestru a brata, ktorí prepadli cez palubu alebo pre nedostatok kyslíka boli nútení vzdať to.

Dvadsaťdva značiek, kým prišla. Štyri oblúky. Päť kruhov. Trinásť čiar.

Robila ich pre seba. Aby nikdy nezabudla. Aby všetci tí, ktorí ju v budúcnosti znásilnia, nemohli zavrieť oči.

Až keď si mladík s tmavými kučerami požičal špičku noža a vyryl si rovnaké symboly na hrudi, pochopila, čo to vlastne urobila. Až vtedy, počas ich poslednej spoločnej etapy, jej došlo, čo vlastne tých dvadsaťdva jaziev znamená.

Sobota 4. augusta 2012

*„V pravom zmysle slova slobodu nemožno
udeliť, tá sa musí len dosiahnuť.“*

FRANKLIN D. ROOSEVELT

1

MYŠLIENKA BOLA ZÁVRATNÁ. Taká závratná, až ho omámila. Jeho najvnútornejšie pranie sa malo naplniť. Pranie, ktoré bolo príliš naivné a krehké, aby malo šancu prežiť v tvrdej skutočnosti.

No tak to nebolo. Nebol to len vlhký sen, z ktorého sa práve prebudil, spotený a zamotaný do lepkavej plachty. Nie, toto sa naozaj stalo, a aby sa uistil, že naozaj stojí pred umývadlom v tejto luxusnej kúpeľni, ktorá voňala ako v reklame, sám si uštedril poriadne zaucho, až potom pokračoval vo vytrhávaní chĺpkov z nosných dierok.

Z vedľajšej izby počul prihlasnú znelku skorého večerného vysielania Raportu. Televízor zapol prvý, hneď ako vošiel do izby. Nie preto, že by ho so záujmom sledoval, ale na rozdiel od jeho domova tu bol nejaký, čo sa dal zapnúť, a navyše mal kopy programov.

„Vitajte pri Raporte,“ počul moderátora spravodajstva. „Začneme v Kodani, kde dnes dánska polícia na tlačovej konferencii potvrdila, že Mogensa Klingeho, šéfa operatívneho odboru dánskej PSS, našli včera ráno mŕtveho v aute na dne mora pri vjazde do mestského prístavu.“

Doma po televízore vôbec netúžil, no len čo sa ubytoval v hoteli, nemohol si pomôcť, hodil sa na manžel-skú posteľ a s diaľkovým ovládaním v plnej pohotovosti pozeral jeden úpadkový program za druhým, nehľadiac na to, či išlo o pomalú partiu biliardu alebo staré čierno-biele zábery z nejakej vojny.

„Údajne bol Mogens Klinge zblízka strelený do hlavy,“ pokračoval moderátor správ. „No to, či ide o vraždu alebo o samovraždu, je stále nejasné, tvrdí Jan Hesk z dánskej polície. Zároveň zdôrazňuje, že v tomto ranom štádiu vyšetrovania preverujú veľké množstvo rozličných stôp.“

Práve dnes nestihol viac, než že zapol televízor a zvýšil hlasitosť. Potom sa pustil do príprav. Len odstránenie posledného chlpu z nosa zabralo čas, tam nepripúšťal kompromisy. Bolo samozrejmé, že musí byť čistý a pekný zo všetkých strán a uhlov.

Nikto nebol taký posadnutý čistotou ako Coco. Dôkazom bola všetka tá pozornosť, ktorú venovala hĺbkovo čistiacim mydlám, hydratačným pleťovým krémom a ktovie čomu ešte. Samozrejme, že tak ako ona, aj on bol trochu výstredný, ale oholený a čistý musel byť, preto venoval sprchovaniu aspoň hodinu a minul celý balíček jednorazových žiletiek.

A to nebolo zďaleka všetko, čo urobil. Len za posledný rok cvičil tri až štyri razy týždenne s párom činiek a s jogamatkou. Okrem toho dodržiaval prísnu diétu len s dvoma nízkokalorickými jedlami za deň. Teraz bol presne taký štíhly, silný a šlachovitý, akého by ho Coco chcela.

„V aute spolu s Mogensom Klingem našli aj ženu, ktorú doposiaľ neidentifikovali,“ počul pokračovať moderátora správ z vedľajšej izby. „Z toho dôvodu zverejnili

ženine fotografie a požiadali verejnosť o pomoc. Fotografie ukazujú jednak jej tvár, jednak niekoľko výrazných jaziev na vnútornej strane jej stehna.“

Nastal čas. Konečne všetky jeho prípravy prinesú výsledky. Jeho trpezlivosť a vytrvalosť. Všetko, čím si prešiel a na čo sa tešil po dlhý čas. Tancovali svoj tanec a hrali svoju hru. Ona robila drahoty a on sa tváril, že ho to zraňuje. Ona bola mačka a on myš, alebo to bolo naopak. Na tom nezáleží. Dôležité bolo, že urobili všetko, čo sa má, kým nastal čas na výstrel. Keď už viac nebolo cesty späť.

Vlastne to nikdy neurobili. Coco potrebovala čas, aby dospela k tomu istému záveru ako on. A teraz tam bola. Konečne si uvedomila, že mu patrí, že mu vždy patrila, a spôsob, akým to ukázala, bol pre ňu taký typický, že ho to zahrialo na celom tele.

Predovšetkým fotka, ktorú dala na Instagram s textom *My room, my view, for the next 24 hours. #noneed-toask #willnottellyouwhere #youwhoknowyouknow #in-desperateneedofsomeprivacy #radiosilencefor24*. Fotka, na ktorej sa dal s trochou fantázie rozoznať pozlátený kohút na špičke veže Nemeckého kostola.

Viac informácií nepotreboval, aby si vyrátal, kde sa nachádza. *#youwhoknowyouknow*. Nebolo pochýb, že to bola pomôcka pre jeho nemecký pôvod. Samozrejme, že si urobila o ňom rovnaké množstvo rešerší, ako si urobil on o nej. Ak nie viac. Počas rokov videl viacero náznakov. V jednom prípade zašla tak ďaleko, že si najala súkromné očko, ktoré z neho celý týždeň nespustilo oči a bolo mu tesne v päťách, nech išiel kamkoľvek.

To, ako všetkým obyčajným smrteľníkom objasnila, že počas nadchádzajúcich dvadsiatich štyroch hodín

nechce byť rušená, vec nezhoršilo, hoci čerešničkou na torte bola dĺžka textu pod fotografiou - 141 znakov vrátane všetkých medzier.

Presne toľkokrát sa za tie roky kontaktovali. Od úplne prvého razu, keď nabral odvalu a napísal jej, cez všetky tajné návštevy až po dnešný príspevok, ktorý sa nedal vyložiť inak než ruka natiiahnutá smerom k nemu.

„V štúdiu je s nami Erica Anderssonová z Helsingborgu, ktorá dnes skoro ráno našla tú hrôzu pod hladinou v Kodani,“ ozývalo sa z televízora. „Vitajte u nás.“

„Veľmi pekne ďakujem.“

„Povedzte. Čo sa vlastne stalo?“

„No, teda, spolu s mojím dánskym priateľom Mikkelom sme boli vonku a pádlovali na kajakoch v prístave.“

Po tom, ako sa vysmrkal a posledný raz si opláchol tvár, naniesol si krém, osviežil sa dezodorantom a umyl si zuby. Nato vyšiel z kúpeľne a zamieril do spálne, kde sa začal obliekať, zatiaľ čo moderátor správ pokračoval v rozhovore so statnou ženou.

„Povedzte. Čo sa vlastne stalo?“

„Čím ďalej sme išli, tým boli vlny vyššie. Hlavne po tých výletných lodiach, ktoré kotvia v severnom prístave. Napokon som stratila rovnováhu, pretočila sa a vtedy som...“ Žena zmĺkla, podľa všetkého sa jej o tom nehovorilo ľahko. „Vtedy som uvidela...“

Vypol televízor, skontroloval, či mu kožené nohavice sedia tak, ako majú, a rozhodol sa, že rozopne ešte jeden gombík na pestrej košeli, ktorú Coco propagovala. Napokon zastrčil puzdro s prsteňom do vrečka, vzal honosnú kyticu bielych ľalií a vyšiel z izby.

Čakali naňho tri poschodia nahor. Dal by prednosť výťahu, aby sa nezadychčal a nerozhorúčil, to však s jeho hotelovou kartou nešlo. Preto kráčal po schodoch pokrytých kobercom dostatočne pomaly, aby tep zostal pokojný.

Napriek tomu na niekoľkých posledných schodoch tempo predsa len zrýchlil. Nie preto, že by lapal po dychu a bol v zlej kondícii, ale preto, že konečne nastal čas. Preto, lebo o niekoľko minút zanechá *predtým* a vstúpi do *potom*. Také významné to bolo. Pre oboch, preňho aj pre Coco.

To, že sa dvere na výťahu otvorili práve v momente, keď vychádzal zo schodiska, ho, samozrejme, podráždilo, ale nič viac. Muž, ktorý vystúpil z výťahu, bol mladý, maximálne dvadsaťpäťročný, na sebe mal ošúchané konversky, vypasované džínsy a mikinu s kapučňou. Nevyzeral, že by si mohol dovoliť apartmán na tomto poschodí. Nevyzeral ani na to, že by si mohol dovoliť nejakú izbu na treťom poschodí. Na druhej strane sa tak obliekala väčšina technologických miliardárov. Akoby napriek všetkým úspechom chceli len naskočiť na svoj skateboard a odrachotiť po chodníku.

Rozhodol sa počkať a nechať ho, nech už to bol ktokoľvek, vojsť k sebe, aby potom sám pokračoval do chodby s apartmánmi. Problém bol, že namiesto tichého kliknutia, spôsobeného zastrčením karty do zámky, zreteľne počul, ako muž zaklopal na niektoré dvere. Naznačovalo to, že zrejme nie je technologický miliardár s vlastným apartmánom.

Vlastne to bolo úplne zbytočné. Najmä vzhľadom na to, ako veľmi ho to hnevalo. Už pochopil, o čo ide. No

akokoľvek ho to bolelo, nemohol zabrániť tomu, aby neurobil posledných pár krokov hore schodmi.

Pohľad na to, ako Coco otvorila dvere a vpustila dnu muža, štípal sŕa kyselina v očiach. Jeho Coco. Ako mu to mohla urobiť? Jeho milovaná Coco. Ako len mohla?

2

„STANDING BOW PULLING pose,“ monotónne vykladala inštruktorka v obtiahnutých tenkých športových bikinách na rovnako tenkom tele. „Put the right hand in front of you, palm facing up. Grab your right foot from the inside by the ankle.“

Malin Rehnbergová si nemohla pomôcť, inštruktorka ju skrátka štvla. Absolútnym nedostatkom podkožného tuku a príšernými tetovaniami. No predovšetkým ju štvla angličtina. Boli predsa vo Švédsku, presnejšie na Södermalme, a Malin ani za mak nepochybovala, že všetci v sále sú Švédi a Švédky. Tricia, ako sa inštruktorka predstavila, aj tak trvala na svojej americkej angličtine.

„Left arm up, shoulder to chin. Inhale and charge your upper body forward.“

Vlastne ju táto bikram-saunová záležitosť štvla od začiatku do konca. Nekonečne dlhé pozície, ktoré spôsobovali, že ju telo bolelo aj na miestach, o akých ani nevedela, že jestvujú. Vysoká teplota a vlhkosť vzduchu, ktoré ju neustále privádzali na pokraj vracania. A ten lepkavý slaný pot, ktorý sa rinul všade, a tým myslela